

In vrhovi visokih kostanjev ob poti so zašumeli svojo jesensko pesem. Anica pa je stopala počasi s povešeno glavico proti domu. *Tihodolski.*

Otrokova prošnja.

Ko zjutraj zvon zapoje,
Iz spanja me zbudi,
Opoldne zopet molim
Ko zvon se oglasi.

In ko zvečer ob zarji,
Naznanja mi pokoj,
Pa angelčka spet prosim,
Da bil bi varuh moj.

A enkrat bo zvonilo,
Ko slišal več ne bom . . .
Daj Bog, da bil bi takrat
Na poti v rajski dom!

Gradiški.

Deček in vrabec.

Deček:
„Oj vrabiček,
Ti tatiček,
Kdaj pa ti se
Spraviš proč?
Tebi prav nič
Ne mudi se
Proč od naših koč!“

Vrabec:
„Slušaj dečko:
Imam vrečko,

Ki pa polna
Nikdar ni.
Če jo polniš
Noč in dan,
Delal vendar
Boš zaman . . .
Sitno delo to —
Proč še ne gremó,
Ne pomaga nič,
Vič, vič, vič, vič. vič . . .

Slavko Slavič.

